

Chương 04

Tuấn Mã Hí Vang Trời

! Hí Hí!

Tiếng hí vang rền, vút tận lên không, lan rộng tận phương trời xa.

Hồng Vân Cái Tuyết xuất hiện lại sau mười năm dài vắng bóng.

Hồng Vân Cái Tuyết, Liệt Mã Long Chung núi Tuyết xuất hiện, nhưng Liệt Mã Cuồng Đanh chủ nhân của con Thần Tuấn Liệt Mã có tái xuất giang hồ không?

Trên đỉnh Bách Trượng Phong, tại vùng Thiên Mục Sơn, Tuấn Mã xuất hiện như một vầng hồng chói sáng bên cạnh một khối tuyết chiếu ngời. Vầng hồng, khối tuyết là hai phần lông hồng tuyết chia đôi thân hình con tuấn mã uy nghi hùng vĩ.

Đứng trên đỉnh non cao, Liệt Mã hí vang rền, tiếng hí vọng đến núi đồi quanh đây, bật thành tiếng dội ngân dài.

Tiếng hí vang lên vào một đêm tròn trăng, làm kinh động thôn dân hai mặt Đông Tây dưới chân Bách Trượng Phong. Nhiều người hoảng sợ vội mặc áo bước ra ngoài nhà, ngóng nhìn lên đỉnh.

Rồi cũng đêm tròn trăng tháng sau, tiếng hí lại diễn lại, cũng oai hùng, cũng kiêu mãnh vô cùng. Nhân dân ba tỉnh Tô, Hoán, Chiết đã đem tiếng hí làm đầu đề giải thoại trong những khi tửu hậu, trà dư.

Rồi cũng một đêm tròn trăng vào tháng kế, tiếng hí lại vang rền, lần này thì mười hai tỉnh Trung Nguyên đã bắt đầu chú ý.

Sau ba tiếng ngựa hí, anh hùng hào kiệt bốn phương trời không hẹn mà đồng đổ đến Thiên Mục Sơn. Họ lưu lại các vùng phụ cận để chờ nghe tiếng hí lần thứ tư trên đỉnh Bách Trượng Phong.

Họ đến, nhưng hoài niệm họ bất đồng.

Có kẻ chưa quên được hai chiếc Y Khâm Huyết Thư của Đông Hải Kỳ Tẩu và Đại Mạc Dị Nhân. Có kẻ đến vì thù hận người đã đoạt hai chiếc Y Khâm Huyết Thư, làm

cho họ bỏ phí công trình vượt rừng băng núi, với hy vọng chiếm hữu bí kíp võ công. Có kẻ đến vì cái hận tại Túc Thiên Thành, mà họ đổ triệt nguyên nhân vì Liệt Mã Cuồng Đanh. Lại có kẻ từ bao năm dài nhớ nhung người bạn cũ, mong gặp lại cho thỏa niềm khao khát mơ hoài.

Bách Trượng Phong sẽ là nơi quy tụ cao thủ võ lâm. Hai thôn Tây và Đông đột nhiên náo nhiệt tung bừng với sự có mặt của hàng nghìn, hàng vạn anh hùng mã thượng tá túc chờ ngày.

Trước đêm trăng tròn tháng thứ tư, đêm nào cũng như đêm nào, có một bóng người vận y phục toàn sắc trắng, mặt bao kín, xuất hiện trên các nẻo đường dẫn lên đỉnh Bách Trượng Phong.

Có kẻ cho đó là Liệt Mã Cuồng Đanh, nhưng thực sự thì đó là một Liệt Mã Cuồng Đanh giả mạo mà không ai khác hơn là Độc Cô Thanh Tùng.

Bóng trắng đó xuất hiện làm nao nức lòng bao nhiêu khách anh hùng. Họ nghĩ rằng dù cho Liệt Mã Cuồng Đanh có trở lại giang hồ, thì không phải sự tái xuất đó làm chìm đắm kiếp vận võ lâm, trái lại sẽ tạo phúc hạnh cho Bạch đạo nhiều, cũng như kềm hãm sự bạo hành của Hắc đạo.

Còn ba hôm nữa đến đêm tròn trăng.

Độc Cô Thanh Tùng nôn nao chờ đến giờ phút đó. Chàng sẽ hội diện với bọn năm lão đại ma đầu, hung thủ gây nên huyết án sát tử Thánh Kiếm Vũ Sĩ, phụ thân chàng. Chàng sẽ hội diện với chín vị quái khách bao mặt đã thi triển độc chiêu gây thương tích cho Liệt Mã Cuồng Đanh, làm cho lão bị phế hủy võ công trở thành thường nhân vô dụng.

Đêm nay, còn ba hôm nữa đến đêm tròn trăng.

Nơi chân Bách Trượng Phong tại một bãi đá loạn, xuất hiện ba bóng người.

Độc Cô Thanh Tùng vận dụng nhãn lực nhận ra ba bóng đó là ba nữ nhân. Chàng thầm nghĩ:

- Đại thúc không hề nói qua cho biết việc gì cả, thì còn hiểu các nữ nhân này là ai nữa?

Chàng gỡ thuật Kinh Điện Phi Hồng ra, vò mình đến chỗ đá núp vào chỗ kín, rình nghe động tĩnh.

Trong thoáng mắt, cả ba nữ nhân đã đến nơi chàng núp, cách không xa lắm.

Độc Cô Thanh Tùng nhìn kỹ họ, đoán họ vào lứa tuổi đôi mươi, cả ba đều xinh đẹp tuyệt vời.

Một nàng thốt:

- Ngọc Phụng muội! Bọn Cửu Phụng Kỳ Chủ: Kim, Ngân, Thử, Ngọc, Bạch, Hắc, Tử, Tường, Phi chúng mình vâng lệnh Giáo Chủ đến Bách Trượng Phong này, theo tôi thấy thì rất nguy hiểm cho mình lắm đó.

Một nữ nhân đáp:

- Thử Phụng thưa! Trong giang hồ còn ai không biết việc đó nữa? Liệt Mã Cuồng Sanh đã thả con Long Mã trên đỉnh Bách Trượng Phong cho nó hí vang trời giữa đêm trường tịch mịch, tỏ rõ thái độ cuồng ngạo cố hữu của lão. Lão có ý muốn báo cừu huyết hận cho cái nhục bị bại năm xưa chăng? Ngoài ra, lão còn những hoài bão gì khác, mình chưa dễ gì hiểu được, dụng ý đó...

- Còn dụng ý gì nữa? Năm xưa tại Thiên Mục Sơn, lúc đoạt hai chiếc Y Khâm Huyết Thư, lão bị chín vị quái khách bao mặt đánh cho trọng thương, nếu lão có thù là thù việc đó, ngoài dụng ý báo phục mối thù một chưởng liên thủ tại Thiên Sơn, lão có dụng ý gì nữa?

- Thử Phụng thưa đừng cho sự việc giản dị thế đâu. Liệt Mã Cuồng Sanh là một nhân vật thần bí, giang hồ chưa hẳn có mấy người biết được mặt lão, biết lai lịch lão, thì chúng mình đây còn biết dụng ý của lão thế nào được?

Ngọc Phụng Kỳ Chủ vừa thốt đến đó, một tràng cười lạnh bỗng vang lên bên cạnh nàng, rồi một bóng trắng từ sau đồng đá loạn bước ra. Cả ba nữ nhân kinh hãi lùi lại năm bước.

Cả ba trong một thoáng, lấy lại bình tĩnh, đồng thét to:

- Người là ai mà hiện như bóng ma?

Bóng trắng chính là Độc Cô Thanh Tùng. Chàng cất tiếng nhưng không đáp câu hỏi của ba nàng:

- Ba cô nương hãy hiểu rằng Liệt Mã Cuồng Sanh chẳng những muốn báo thù một chưởng của chín tên quái khách bao mặt lúc trước tại Thiên Sơn, mà còn muốn hội kiến với Ngũ Ma: Lam lân Chủ Thủy, Hắc Thiết Tử Bài, Bạch Cốt Phan, Xích Diệp Phù, và Lục Vũ Lệnh. Ngoài ra cũng nhân dịp này, làm một cuộc đo lường nhân tâm trong thiên hạ!

Ba nữ nhân biến sắc:

- Người... Người là Liệt Mã Cuồng Sanh?

Độc Cô Thanh Tùng không đáp.

Thế Phụng đột nhiên hỏi:

- Ta chỉ sợ Liệt Mã Cuồng Sanh thích dùng ngôn ngữ cao ngạo, chứ thiên hạ giang hồ nào ai biết được lòng dạ của tất cả ra sao? Liệt Mã Cuồng Sanh sẽ dùng phương pháp gì mà hòng đo lường?

Độc Cô Thanh Tùng cười sang sảng:

- Các nàng là ai, thuộc giáo phái nào mà tự xưng là Tam Phụng trong Cửu Phụng? Ta hãy hỏi, Giáo Chủ các nàng sai Cửu Phụng Kỳ Chủ đến Bạch Trượng Phong này, công cán việc gì?

Thế Phụng thoáng biến sắc, nhượng đôi mày đáp:

- Người quang minh không bao giờ hành động mờ ám. Kim Xoa Giáo chúng ta từ lúc quật khởi nghĩa trên giang hồ bị thế lực Huyết Ma Bang luôn luôn bức bách, nên bao nhiêu chủ lực đều quy vào sự tự vệ, không còn hăng hái như trước nữa. Để chống đối với Huyết Ma Bang, Giáo Chủ sai bọn ta đến Bạch Trượng Phong yêu cầu Liệt Mã Cuồng Sanh cho mượn Y Khâm Huyết Thư...

Độc Cô Thanh Tùng cười lớn:

- Các nàng nên nói trắng ra là Giáo Chủ các nàng sai đến đây để đoạt Y Khâm Huyết Thư còn dễ nghe hơn chứ! Thôi đi! Đừng đem Huyết Ma Bang làm cơ viện dẫn che dấu thâm mưu, không ai dễ bị lừa đâu. Các người tưởng Liệt Mã Cuồng Sanh này mạo hiểm chiếm hai chiếc áo quý đó, rồi để cho ai muốn lấy thì lấy à? Nhân đây, ta nhờ các người truyền lại với toàn thể võ lâm, kẻ nào đến đây với tham vọng chiếm đoạt Y Khâm Huyết Thư thì kẻ ấy đi mà không về vậy!

Chàng suy nghĩ một chút, đoạn tiếp:

- Hiện tại, chắc ta không thể phá lệ tha cho ba người, thì cái việc thông báo cho danh thủ giang hồ biết kể như không còn nữa!

Tam Phụng trầm mặt, cả ba khể di động bước chân, đứng thành hình tam giác.

Họ nghĩ, ai ra tay trước có lợi hơn, nên cả ba cùng vung cánh tay, ba đạo chưởng phong từ ba góc, đổ ập vào người Độc Cô Thanh Tùng.

Độc Cô Thanh Tùng điềm nhiên đưa một cánh tay tới, từ lòng bàn tay vút ra một kinh đạo mãnh liệt khủng khiếp chặn hẳn ba luồng chưởng phong của Tam Phụng, đồng thời chàng quát to:

- Các người muốn chết!

Bỗng chàng rút tay về, xoay mình một vòng, duỗi tay tả ra phía hậu, thét lên:

- Kể nào đấy!

Kinh đạo từ tay tả vừa đưa ra, không phải nhắm vào Tam Phụng mà là một bóng đen cách đó ba trượng. Bóng đó tuy hiện phía sau lưng mà Độc Cô Thanh Tùng vẫn phát giác được như thường. Chàng luyện thánh giác và nhãn quang đến mức siêu tuyệt.

Bóng đen đó rời chỗ đứng, vọt lên không, tránh tầm kinh đạo của Độc Cô Thanh Tùng vút qua, đoạn vèo mình tới, rơi xuống cục trường.

Bóng đó trầm giọng thốt:

- Cửu Âm Thần Chưởng của Đông Hải Kỳ Tẩu quả nhiên lợi hại đó!

Độc Cô Thanh Tùng nhìn bóng đó, ước độ vào hàng ngũ tuần, đáng đáp uy nghi đoan chánh, nhưng đôi mắt thì chớp chớp những tia sáng hung bạo vô cùng, sau lưng có dấy đôi Thiết Bạt.

Chàng cao giọng thốt:

- Đã đến thì xưng tên, đừng chờ hỏi!

Bóng đó nhếch mép cười:

- Huyết Quang Phi Bạt Đường Hồn!

Thể Phụng thì thầm bên tai Bạch Phụng và Ngọc Phụng:

- Lão đó là Tổng Đường Chủ vùng Giang Bắc trong Huyết Ma Bang.

Huyết Quang Phi Bạt Đường Hồn nghe được, trừng mắt nhìn Thử Phụng.

Độc Cô Thanh Tùng vận dụng huyền công đưa tia nhìn kỳ diệu quan sát Đường Hồn, thấy hình đầu lâu máu bằng ngón tay thêu nơi chéo áo, chàng bật cười cuồng ngạo, thốt:

- Ha ha... Đường Chủ Tổng Đường Huyết Ma Bang vùng Giang Bắc đến đây với mưu đồ gì? Ta muốn nghe Huyết Quang Phi Bạt Đường Hồn nói mau!

Đường Hồn hừ lạnh:

- Đã biết ta là Tổng đường Giang Bắc Đường Chủ trong Huyết Ma Bang, thì ngươi phải biết luôn rằng đêm nay, đến lúc nói chuyện công lý về vụ thảm sát tại Túc Thiên bốn tháng trước.

Thốt xong, y đưa tay ra sau lưng, rút đôi thiết bặt.

Độc Cô Thanh Tùng cười ngạo ngễ:

- Đường Hồn muốn tái diễn lại chiến dịch Túc Thiên? Ngươi liệu thử thắng được chăng?

- Phụng lệnh mà đi, chỉ biết thi hành lệnh, thắng hay bại không thành vấn đề.

- Ngoài việc phục thù chiến dịch Túc Thiên, còn việc gì nữa chăng? Nói cho ta nghe luôn đi.

- Còn chứ! Hiến xuất Huyết Khâm tuyệt học của Đông Hải Kỳ Tẩu và Đại Mạc Dị Nhân cho ta!

Y thốt câu chốt với vẻ hung hăng dị thường. Tiếng nói vừa buông dứt, tay y sử đôi Thiết Bạt khét tiếng giang hồ, từng giữ vững danh vị Tổng Đường Chủ Giang Bắc Huyết Ma Bang của y, loé sáng lên, chiếu thẳng đến Độc Cô Thanh Tùng theo một chiêu tuyệt kỹ phát nhanh như điện.

Độc Cô Thanh Tùng cười lạnh, không né không tránh, chờ đôi Phi Bạt đến gần, khẽ nhếch đôi vai, thoáng mất mất dạng.

Đường Hồn vội la lên:

- Không xong rồi!

Bùng!

Y lão đảo người, mồm phun máu tươi, mặt xám xịt, cổ rung rung giọng thốt:

- Hay lắm! Liệt Mã Cuồng Đanh! Huyết Ma Bang cùng người sẽ là...nước với lửa!...

Y phun luôn mấy búng máu tươi nữa, sau cùng “hự” lên một tiếng ngã xuống.

Ngọc Phụng Kỳ Chủ lắc đầu, thốt:

- Liệt Mã Cuồng Đanh! Độc ác như thế là cùng!

Độc Cô Thanh Tùng thản nhiên đáp:

- Đã thăm gì đâu? Giờ thì đến lượt các người đấy! Trước khi ta báo cái thù liên thủ phát chương của bọn chín tên quái hiệp bao mặt, kẻ nào định dòm ngó đến hai chiếc Y Khâm Huyết Thư, kẻ đó phải nhận lãnh một chương của ta.

Thốt xong, chàng xoay người một vòng. Trong chớp mắt, chàng đã đến bên cạnh Tam Phụng.

Tam Phụng Kỳ Chủ nổi giận, cùng thét to lên, mỗi nàng vươn năm ngón tay ra, như năm chiếc móc sắt, chộp lấy Độc Cô Thanh Tùng.

Nhưng vô ích, chàng điềm nhiên xem ba nàng tấn công như biểu diễn một trò múa rối, chàng cao giọng thốt:

- Về bảo Giáo Chủ các người, hãy dẫn xác đến nạp cho ta! Đừng mơ mộng vô ích!

Bùng! Bùng! Bùng!

Ba tiếng chạm va lên, ba tiếng “hự” tiếp theo. Tam Phụng Kỳ Chủ mặt vàng như nghệ, mồ hôi máu, chân lảo đảo, quay quay một lúc rồi ngã sụm xuống.

Bạch Phụng Kỳ Chủ đưa tia nhìn đờ đẫn hướng về Độc Cô Thanh Tùng, cất giọng ai oán:

- Liệt Mã Cuồng Đanh, Kim Xoa Giáo kể từ đây thế không đội trời chung với người đấy!

Liệt Mã Cuồng Đanh giả bật cười hắc hắc:

- Ai bảo các người muốn chiếm đoạt vật của người? Một chương vừa rồi thừa cảnh cáo lòng tham của các người đó! Cố mà ghi nhớ!

Bạch Phụng Kỳ Chủ hần học:

- Đêm nay, người công khai kết cấu mối thù với Kim Xoa Giáo, ta e cho người sẽ hối hận vô cùng!

Liệt Mã Cuồng Đanh giả lại cười to hơn, nhưng không đáp.

Thế Phụng Kỳ Chủ đột nhiên hỏi:

- Ta hỏi Liệt Mã Cuồng Đanh câu này, Long Mã đêm trường vang tiếng hí, tỏ rõ người miệt thị anh hùng, khinh ngạo võ lâm. Điều đó người không thể chối cãi được. Nếu toàn thể nhân vật võ lâm cùng liên kết hỏi tội người, dù người có luyện được bí kíp của Đông Hải Kỳ Tẩu và Đại Mạc Dị Nhân, liệu người sẽ đối phó được chăng?

Độc Cô Thanh Tùng lạnh lùng đáp:

- Làm gì có việc đó mà ước đoán trước cách đối phó với ta? Cút đi, đừng nói nhảm, bản tai lắm!

Thế Phụng Kỳ Chủ vừa đứng lên, vừa gằn giọng:

- Ta hãy xem Liệt Mã Cuồng Đanh còn cao ngạo được bao lâu nữa!

Ngọc Phụng và Bạch Phụng cùng đứng lên. Cả ba đi được ba bước, một luồng sáng bạc đột nhiên bay vào tới Độc Cô Thanh Tùng.

Thì ra, Tổng Đường Giang Bắc Huyết Ma Bang Đường Chủ Đường Hồn đã đứng lên, vũ lộng đôi Thiết Bạt công tới.

Độc Cô Thanh Tùng hét to:

- Người không sợ chết à?

Cánh tay trắng phất lên, vút ra một luồng gió mạnh, đẩy bật đôi Thiết Bạt trở về nguyên chủ. Đường Hồn kinh hoàng, mặt trắng bệch. Y còn tránh làm sao kịp vũ khí mình trở lại hại mình?

Y hét to lên:

- Rồi đây máu chảy thành sông, thân phơi thành núi! Kiếp vận võ lâm sắp đến hồi đen tối hãi hùng!

Y nhắm mắt lại. Về sợ hãi không còn nữa, can trường của khách anh hùng bừng dậy, xem cái chết như đường về, y thản nhiên chờ đợi.

Độc Cô Thanh Tùng động lòng trắc ẩn, dù sao chàng cũng phải thán phục khí phách của đối phương xem thường cái chết. Chàng rất muốn thu kinh lực lại, khế điều động đà tiến trịch sang bên, nhưng không còn kịp nữa.

Vừa lúc đó có tiếng nói vang lên đầu đây, trầm trầm vọng đến:

- Độc Cô huynh! Mười năm rồi, thế mà như mới ngày nào!

Tiếp theo là chín bóng người, cùng một loạt rơi xuống cục trường. Độc Cô Thanh Tùng nhận ra là Cửu Châu Đại Hiệp.

Chàng nhìn lại Đường Hổn, thấy y vẫn không việc gì, biết ngay là bọn Cửu Châu Đại Hiệp đã cứu y thoát chết.

Chàng thăm nghĩ bọn này đến đây có ý tứ gì? Sao lại giải cứu cho Đường Hổn?

Cửu Châu Đại Hiệp vòng tay vái chào:

- Anh em bọn Cửu Châu này xin kính mừng người bạn cũ! Độc Cô huynh vẫn được bình an chứ?

Độc Cô Thanh Tùng vội đáp lễ:

- Ký, Cổn, Thanh, Từ, Kinh, Dự, Dương, Lương, Ung, chín vị đại huynh mỗi vị hùng cứ một địa phương, bỗng nhiên cùng một lúc về đây đủ mặt, làm tiểu đệ không kịp tiếp nghinh, xin đành đại xá cho tiểu đệ vậy!

Thốt xong, vẫn với vẻ cao ngạo cố hữu, đứng yên, oai hách vô cùng.

Ký Châu Đại Hiệp Châu Nhất Tuấn cười ha hả:

- Mười năm xa cách, chắc hôm nay lão huynh đã tiến triển võ công vô cùng. Có lẽ đã lãnh hội trọn vẹn huyền công của hai tiền bối Đông Hải Kỳ Tẩu và Đại Mạc Di Nhân rồi phải không? Đệ kính mừng cho lão huynh!

Rồi không đợi đối phương đáp lời, y tiếp luôn:

- Chiến dịch đoạt áo năm xưa, nghe đâu lão huynh bị trọng thương thì phải? Bọn tôi hằng lo ngại cho lão huynh hết sức! Nay thấy rõ phong độ y nhiên, chúng tôi mới vững tâm.

Độc Cô Thanh Tùng khiêm tốn đáp:

- Thoát nạn là một may mắn bất ngờ, có lẽ tôi chưa đến số chết!

Thanh Châu Đại Hiệp khẽ nhìn sang Đường Hổn, đoạn day lại Độc Cô Thanh Tùng, thốt:

- Độc Cô huynh, tôi có câu này muốn nói với lão huynh, không rõ có được tiếp nhận không?

Độc Cô Thanh Tùng điềm nhiên đáp:

- Xin cứ nói!

Thanh Châu Đại Hiệp Triệu Chí Khâm thốt:

- Đường như người kia là Tổng Đường Giang Bắc Huyết Ma Bang Đường Chủ Đường Hổn thì phải? Huyết Ma Bang đang nuôi dưỡng mộng bá chủ giang hồ, hào kiệt võ lâm không còn ai lạ gì với tham vọng của Huyết Ma Bang nữa. Thế lực của họ rộng lớn, đâu đâu cũng có môn đồ đệ tử, uy hách phi thường. Dành rằng hiện tại trong võ lâm, không một người nào khả dĩ gọi là địch thủ của lão huynh, song tôi nghĩ kết thù gây oán với Huyết Ma Bang là điều lão huynh nên tránh, vậy...

Độc Cô Thanh Tùng cười mỉm:

- Vậy theo ý Triệu huynh thì sao?

- Nên tha cho tên kia, hắn là một Đường Chủ của Huyết Ma Bang, hắn là người tin cậy của Huyết Ma Bang, tha hắn cho cừu thù cởi mở...

- Tha cho hắn?

- Phải! Lão huynh đừng nghĩ rằng tôi có ý bảo lão huynh khiếp nhược đâu. Võ công như lão huynh thì còn sợ gì ai chứ?

Độc Cô Thanh Tùng trầm nghĩ:

- Hừ! Các người đã để lộ chân tướng tại Đồng Thành, còn giả vờ thân thiết cầu tình cho kẻ khác? Liệu ta có tin được các người không?

Chàng cất tiếng cười sang sảng:

- Nói rằng gây thù kết oán, thì chiến dịch ngày trước, ngoài thành Túc Thiên đã là một nguyên do rồi đợi gì đến trường hợp của Đường Hổn mới đặt thành vấn đề?

Chàng trầm lặng một phút, đoạn hướng về Đường Hổn quát to:

- Nể mặt Cửu Châu Đại Hiệp, ta tha chết cho lần này. Hãy cố mà tránh ta! Gặp lại lần sau thì đừng có trách.

Đường Hồn lặng lẽ bước đi.

Độc Cô Thanh Tùng gọi giật lại:

- Hãy khoan!

Chàng đã nhảy vút lên đến chặn đầu hỏi:

- Người vừa nói “Ven trời không kể xiết, máu chảy thành sông”, câu ấy có nghĩa gì?

Đường Hồn không đáp.

Độc Cô Thanh Tùng nổi giận:

- Nếu người không đáp, ta sẽ lấy máu người.

Thanh Châu Đại Hiệp Triệu Chí Khâm cao giọng chen vào:

- Độc Cô lão huynh, câu ấy không có nghĩa gì cả? Phàm đệ tử Huyết Ma Bang trước khi chết trong giao đấu, đều thốt lên câu ấy, bang quy đã định như vậy!

Độc Cô Thanh Tùng khoát tay bảo Đường Hồn bước đi. Chàng càng lúc càng nghi ngờ bọn Cửu Châu Đại Hiệp đã liên kết với Huyết Ma Bang. Chàng nhớ lại lời đại thúc căn dặn, càng dè dặt hơn đối với họ.

Chàng cười nhẹ thốt:

- Triệu huynh hiểu rõ Huyết Ma Bang như lòng bàn tay! Tôi thật kém xa.

Đột nhiên, chàng nghiêm giọng, tiếp:

- Các vị đại huynh đến Bách Trượng Phong đêm nay, chắc có điều dạy bảo?

Ký Châu Đại Hiệp Châu Nhất Tuấn cười to, đáp:

- Sau mười năm vắng bóng, Hồng Vân Cái Tuyết Long Mã lại xuất hiện. Bọn tôi nhớ đến lão huynh, nên tìm về Bách Trượng Phong, mong gặp lại người bạn cũ, cho thỏa hoài mong. Chẳng hay lão huynh ở nơi nào, xin dẫn bọn tôi đến đó đàm đạo một đêm...?

Độc Cô Thanh Tùng lạnh lùng:

- Tôi phiêu bạt bình bồng, có nhà cửa gì đâu mà mời khách?

- Thế à? Lão huynh có thể cho bọn tôi biết cảnh sống ra sao trong thời gian mười năm qua chăng?

Độc Cô Thanh Tùng trầm nét mặt, tiếp với giọng xa vắng:

- Tôi đang bận nhiều việc cần thu xếp gấp, không tiện lưu lại đây, các vị đại huynh tha thứ cho vậy, xin hẹn lại dịp khác.

Cửu Châu Đại Hiệp giật mình, không ngờ Liệt Mã Cuồng Đanh thoát khỏi, từ lời nói đến cử động không còn mặt thiết nồng nàn như mười năm về trước.

Lương Châu Đại Hiệp Tưởng Phi Nhân đột nhiên cất cao giọng:

- Độc Cô lão huynh, giao tình của tôi với lão huynh ít ra cũng có trên hai mươi năm rồi, giao tình này không phải thảo thảo mà kết cấu, trước kia thì sao, giờ lại khác lạ thế nào mà lão huynh bao mặt dấu mày? Bằng hữu thâm giao còn ngờ nhau gì nữa mà không tỏ rõ chân tướng?

Độc Cô Thanh Tùng điềm nhiên đáp:

- Tôi có ẩn tình riêng, bắt buộc phải thế, dù các vị đại huynh có trách cứ, tôi phải cam chịu chứ biết sao? Các vị đại huynh lượng xét cho.

Thốt xong, Độc Cô Thanh Tùng đã như cánh én vút nhanh, thoáng mắt đã xa ngoài mấy mươi trượng. Chàng quay lại vòng tay chào Cửu Châu Đại Hiệp, rồi như chiếc pháo thăng thiên, phi thân vọt thẳng lên không, nhô lên mấy vòng chớp nhoáng rớt mình vào cánh rừng dày.

Chàng nghe Ký Châu Đại Hiệp Châu Nhất Tuấn cất giọng trầm trầm nhưng âm hưởng truyền đi rất xa, thốt qua tiếng cười:

- Độc Cô huynh! Mười năm cách biệt không ngờ lại là thời gian biến đổi lão huynh thành con người khác. Xưa kia nồng nhiệt bao nhiêu, nay lại lạnh nhạt bấy nhiêu, kẻ cố tri hết sức xót xa cho tình đời phụ bạc! Nhưng thôi, nếu khi nào rồi rãnh, nếu muốn tìm nhau, lão huynh cứ tới Tàng Long Trang dưới chân Đại Bàn Sơn, bọn Cửu Hiệp này sẽ sẵn sàng nghinh đón.

Độc Cô Thanh Tùng biết rõ câu nói thốt ra do kinh lực cương khí đưa đi, hiển nhiên Cửu Châu Đại Hiệp thừa hiểu chàng còn quanh quẩn nơi đây.

Điều đó, chứng tỏ bọn Cửu Châu Đại Hiệp là hạng phi thường, thảo nào mà không ngang dọc giang hồ một thuở.

Chàng cười thầm:

- Hai mươi năm giao tình! Thế mà không nhận ra được Liệt Mã Cuồng Đanh này là một con người mạo danh?

Chàng rời khỏi cánh rừng chạy đi nhanh chóng, tà áo trắng quét không gian vẽ thành một đợt khói mờ, trong thoáng mắt đã qua một đoạn đường trăm dặm, đến một vùng đá treo hiểm trở, vách núi đứng sừng cao ngất trời, cây cối mọc ngổn ngang, giây leo giăng chằng chịt.

Vùng Bách Trượng Phong đối với Độc Cô Thanh Tùng không còn xa lạ nữa. Chàng hiểu từ lối nhỏ quanh co, từ mô đá chập chồng, từ hố sâu thăm thẳm, nên con đường trăm dặm dễ vượt qua với thuật Kinh Điện Phi Hồng.

Chàng dừng chân nơi một đỉnh cao, nhìn xuống phía dưới, thấy toàn mây giăng sương tủa, một màu trắng đục phân chia cảnh trí làm hai khung tiên trần riêng biệt.

Chàng tròn đôi mắt hú lên một tiếng vọng dài, tiếp theo ba tiếng ngắn.

Hí hí hí! Hí hí!

Tiếng ngựa hí năm hồi! Ba dài hai ngắn đáp lại tiếng hú của chàng.

Tiếng hí của con Hồng Vân Cái Tuyết Long Mã vút tận mây, ngân dài qua đồi núi, kêu hùng oai dũng nổi lên giữa đêm trường vắng lặng, gieo khủng khiếp rừng rợn xuống Đông Thôn và Tây Thôn.

Bạch Mã rẽ sương mù lao mình chạy đến. Độc Cô Thanh Tùng cưỡi chiếc khăn trắng, lộ ra một gương mặt thanh tú phi phàm.

Chàng cười với Thần Mã:

- Tuyết ca! Đại thúc bình an chứ?

Hồng Vân Cái Tuyết Long Ma linh mẫn vô cùng, nó đã hiểu ý người, gật gật đầu mấy cái, hí hí nhẹ.

Độc Cô Thanh Tùng vỗ nhẹ vào bờm nó, nó thích thú vẫy vẫy chiếc đuôi, tỏ ra thỏa mãn bên cạnh tiểu đệ khác loài.

Sau cùng, chàng nhảy thót lên lưng nó, nó hí lên mấy tiếng, cất vó phóng đi như bay, không hề chạm vật, hướng theo con đường quen thuộc, đến một tòa thạch động đẹp như pho gốm, sáng như ngọc, rực rỡ như yên hà chiếu diệu chiều hôm.

Động có khe trong, cỏ mịn, hoa đẹp, cây rộng tàng, có thể ví với thần tiên động phủ.

Cạnh động là một gian nhà đá. Nơi đó Độc Cô đại thúc tức Liệt Mã Cuồng Sanh và Thánh Kiếm Vũ Sĩ chung cư qua bao thời gian cho đến ngày Huyết Ma Đang sát hại Thánh Kiếm.

Từ xa, Độc Cô Thanh Tùng đã thấy Liệt Mã Cuồng Sanh tựa cửa trông chàng. Chàng thúc ngựa phi nhanh đến nơi, nhảy xuống, chạy đến gọi:

- Đại thúc chờ con có lâu không?

Liệt Mã Cuồng Sanh đáp:

- Hừ! Thanh Tùng, sao lại chậm trễ thế? Lại đây, thuật cho đại thúc nghe, con đã gặp những gì?

Độc Cô Thanh Tùng tường trình rành mạch các diễn tiến vừa qua. Liệt Mã Cuồng Sanh nở nụ cười khoái trá, thốt:

- Thanh Tùng! Con xử sự như thế rất hợp ý ta. Phải, những kẻ nào định dòm ngó hai chiếc Y Khâm Huyết Thư, nên tặng chúng một chưởng ngay! Cho chúng dẹp bỏ cái cuồng vọng phi nhân mới được.

Độc Cô Thanh Tùng thích thú với sự đồng tình của Liệt Mã Cuồng Sanh, chàng cười đáp:

- Nếu là đại thúc, đại thúc có thể tha chết cho chúng không?

Liệt Mã Cuồng Sanh chưa có ý tưởng dứt khoát:

- Nếu là ta, thì...

Lão trầm nghiêm sắc mặt, thốt:

- Ta, ta sẽ giết chúng ngay!

Lời nói của lão ẩn chứa một niềm căm phẫn không phải phát nguyên từ mấy tháng sau này, mà nó bắt nguồn từ thời gian xa thẳm, ngược lại mười năm về trước.

Độc Cô Thanh Tùng biết rõ đại thúc đang nhớ đến cái hận võ công bị phá hủy, nên phần hận đó chắc chắn lão sẽ nuôi dưỡng đến lúc thở hơi cuối cùng, và có lẽ còn mang theo về lòng đất lạnh.

Chẳng những chín vị quái khách bao mặt đã liên thủ tấn công lão ngày trước tại Thiên Đơn là những kẻ tử thù của lão, mà tất cả những ai toan dòm ngó đến hai chiếc Y Khâm Huyết Thư đều được xếp thành một hạng chung với chín vị quái khách Mông Diện. Lão nghĩ rằng nếu có khác nhau chỉ khác ở chỗ kẻ đã hành động và kẻ chưa hành động thôi, chứ tất cả đều có một tâm địa như nhau, cố hạ sát lão để chiếm hai báu vật.

Độc Cô Thanh Tùng thốt:

- Đại thúc không phải lo nghĩ nhiều. Dù đại thúc bị trọng thương, võ công bị phá hủy, nhưng chắc gì không có một phương thần dược nào đó có thể chữa lành đại thúc, khôi phục nội lực của ngày xưa?

Liệt Mã Cuồng Đan lắc đầu:

- Không thể nuôi kỳ vọng được. Ta bị thương đã trải mười năm rồi, dù có muốn chữa trị cũng phải nhờ đến thần y thánh thủ, chứ loại thuốc thông thường trên thế gian này, làm gì đem lại cái công hiệu ước mong? Con ạ! Nên tuyệt vọng chứ đừng kỳ vọng!

- Không! Đại thúc đừng nản chí! Nếu trên đời này, có một loài thảo dược quý báu như cỏ linh chi vạn kiếp, hay có một thánh y như đức Hoa Đà, thì dù cho cỏ đó, thánh y đó ở tận ven trời, góc bể núi thẳm, rừng sâu, Thanh Tùng con quyết đập lửa đỏ, lặn dầu sôi mà tìm cho kỳ được.

Liệt Mã Cuồng Đan cảm kích vô cùng:

- Tâm của con có thừa, nhưng mỗi việc gì đều có định số, tâm không biến cải được định số, con ạ. Cho nên thần y thánh dược dù có, ai duyên may thì gặp, chứ tâm nguyện chưa hẳn tạo tạo phùng. Đừng nghĩ đến việc viễn vông, không ích lợi gì thiết thực đâu.

Liệt Mã Cuồng Đan đột nhiên thay đổi đầu đề câu chuyện:

- Thanh Tùng! Con có gặp Tam Phụng Kỳ Chủ trong Kim Xoa Giáo phải không? Ba nàng đó mặc áo màu gì?

Thanh Tùng đáp:

- Màu vàng, áo có thêu hình chim phụng. Đầu mỗi nàng có cài một chiếc Kim Xoa.

Liệt Mã Cuồng Sanh trầm ngâm nghĩ ngợi. Đôi mày luôn luôn cau lại, biểu lộ niềm suy tư quan trọng vô cùng. Lão lẩm nhẩm:

- Huỳnh Y Kim Xoa! Huỳnh Y Kim Xoa!

Rồi lão lẩm nhẩm tiếp:

- Lục Vũ Lệnh! Xích Diệp Phù! Chả lẽ là bọn mỹ nhân đó?

Độc Cô Thanh Tùng háo hức, vội hỏi:

- Ai? Ai thế hở đại thúc? Con thấy đại thúc còn dẫu con nhiều việc quá! Sao đại thúc không kể hết việc giang hồ cho con nghe? Chắc đại thúc có lý do?

Liệt Mã Cuồng Sanh lắc đầu:

- Có những việc chưa tiện nói cho con hiểu, bởi chưa hợp với cảnh ngộ hiện tại của con, nhưng rồi một ngày kia, con sẽ hiểu. Khi con chưa nắm đủ phương tiện xử sự hợp tình hợp lý, trước tình đời, thì hiểu sớm là một điều tối kỵ, chẳng những không ích lợi gì mà còn gây thêm thương tâm. Vả lại, chính đại thúc cũng chưa được hiểu rõ ràng, thì nói làm sao với con?

Rồi lão chợt hỏi Độc Cô Thanh Tùng:

- Trọn một đêm, con không chớp mắt, con có thấy mệt không?

Thanh Tùng đáp:

- Không, đại thúc ạ!

- Tốt lắm! Hiện tại, dưới chân Bách Trượng Phong, quần hùng Hắc Bạch lưỡng đạo đã quy tụ đông đủ, con hãy cải trang xuống đây làm một cuộc dạo thám. Biết đâu con sẽ thu thập những điều hữu ích cho chúng ta? Con cần chú ý đề dặt hơn nếu gặp lại bọn Cửu Châu Đại Hiệp nhé! Bọn họ đã luyện được Cửu Long Huyền Công, đó là một loại võ công tối độc đấy!

Độc Cô Thanh Tùng cởi chiếc áo trắng, thay vào chiếc áo xanh, trang phục như một công tử. Từ biệt Liệt Mã Cuồng Sanh, vượt qua tầng vân vụ, chàng xuống núi.

Vàng Đông đã mang ánh hồng tươi sáng nhuộm khắp cỏ cây đồi núi, dần ma ảnh của đêm trường về tận phương trời xa, gieo niềm tin trở lại cho muôn loài qua nguồn sinh lực bừng dậy sau giấc ngủ triền miên.

Đôi bóng loan ẩn hiện trên không vũ cánh tung bay về phương trời xa thẳm.

Bầy con bỏ câu xám vút bổng lên tầng xanh, phân về bốn hướng.

Độc Cô Thanh Tùng vừa vượt con đường từ đỉnh Bạch Trượng Phong xuống đồng bằng, vừa nhìn lên nền trời bình minh xem đôi cánh loan và bầy con bỏ câu đang tung mây về phương vô định, tự thốt:

- Hừ! Một phương thức truyền tin bằng phi cầm của chúng! Cứ gọi nhau đến đây, càng đông càng hay! Độc Cô Thanh Tùng này chưa hề biết sợ.

Đột nhiên, chàng nghe mấy tiếng cười từ ngọn núi xa vọng đến. Giọng cười không vang lớn lắm, nhưng do kinh lực chuyển đi, có cái âm hưởng rõ ràng, dù phát ra ngoài khoảng cách khá xa.

Chàng lưu ý lắng nghe. Tiếng cười phát xuất từ Vân Vụ Cốc vọng đến.

Lại có tiếng hí của con Hồng Vân Cái Tuyết Long Mã vang rền.

Độc Cô Thanh Tùng giật mình, toan quay mình trở lại, nhưng mắt chàng đã bắt gặp nơi sườn núi đối diện, bốn nữ nhân vận áo xanh đang khiêng một chiếc kiệu đen, từ từ tiến bước đi về một thung lũng gần đó.

Chàng nhìn kỹ hơn, thấy không phải là một chiếc kiệu, mà là một chiếc xe hân hoi.

Chàng hết sức lấy làm lạ. Tung đơn nào có lối đi thanh thảo cho xe ngựa dập diu? Các nữ nhân kia tội tình gì phải mang xe đến đây để chịu nhọc nhằn xê dịch.

Nhưng trong xe có gì? Người hay đồ vật? Nếu là đồ vật thì cần gì đến xe? Mà người thì ai mới được chứ?

Ai có cái cao hứng rong xe nơi vùng hoang sơn hiểm trở này?

Chàng lập tức giở thuật Kinh Điện Phi Hồng tiến về phía đó. Nhưng, chàng đổi ý ngay, chuyển hướng trở lên Vân Vụ Cốc. Rồi sau rớt, không rõ nghĩ sao, chàng lại ngoặt ngang qua, tính đến chỗ chiếc xe đen.

Nơi góc núi, theo con đường lồi lõm lên xuống, chiếc xe như một điểm đen ẩn hiện xa xa.

Chàng nhận ra bốn nữ nhân khiêng chiếc xe có tài vượt núi hết sức thần kỳ. Chính chàng không vương vís tay chân gì cả, mà đuổi theo họ còn vất vả nhọc nhằn không thu hẹp khoảng cách được bao nhiêu.

Vừa kinh dị vừa bức tức, chàng gia tăng tốc lực, phóng đi như bay.

Vô ích. Đưa mắt nhìn lại phía trước, trông ra hai bên, chàng không còn thấy điểm đen đâu cả.

Chàng dừng chân lại, ngây người một lúc, nghĩ thầm:

- Đại thúc không hề nói đến một chiếc xe đen nào trên giang hồ, ta còn hiểu làm sao được nhân vật nào trong xe đó? Ài thế? Dù sao đi nữa, nhân vật đó hẳn không phải là hạng tầm thường đâu?

Nhưng chàng bỗng chú ý lắng nghe, một âm thanh nữ nhân từ phía sau lưng núi vang lên:

- Kim Lăng Tam Kiếm! Chủ nhân từng tuyên thệ, kẻ nào dùng kiếm, Chủ nhân đều cho về cả, các người hãy đi đi!

Tiếp theo đó, ba tiếng rú thẳm vọng lên, rồi im bật.

Độc Cô Thanh Tùng sôi giận. Có kẻ nào ngang nhiên đến chốn này hống hách như thế?

Giở thuật Kinh Điện Phi Hồng, chàng vút lên đỉnh núi, đoạn cấp tốc lao mình xuống đến chỗ phát ra tiếng nói vừa rồi.

Trước mắt chàng, chiếc xe đen hiện ra cách độ trăm trượng, đang chui vào ven rừng rậm rạp.

Chàng lập tức đến nơi, cao giọng gọi:

- Vị cao nhân nào đó, xin dừng bước!

Chàng vừa gọi, vừa chạy vào ven rừng. Bỗng sau lưng chàng có tiếng lạnh lạnh vang lên:

- Chậm mất rồi! Ta đến chậm một bước!

Độc Cô Thanh Tùng xoay nhanh người lại, vút trở về chỗ cũ, nơi phát xuất tiếng nói nữ nhân.

Tại đó, một người tác tuổi trung niên, vận áo trắng như hàng tú sĩ, đang đứng dựa lưng về chàng, mặt nhìn vào một thạch động.

Độc Cô Thanh Tùng nhìn theo hướng mắt của người đó, thấy ba xác người trong lứa tuổi ngũ tuần. Thoáng nhìn, Độc Cô Thanh Tùng biết ngay họ là những tay võ

dũng hữu hạng. Ba thi thể nằm khuất mình bên trong, ló chân ra ngoài cửa động, trên mỗi xác chết, có cắm một chiếc lông màu xanh.

Độc Cô Thanh Tùng khẽ kêu lên:

- Lục Vũ Lệnh!

Bạch Y Tú ỡ nghe tiếng động, quay người lại, cất giọng lạnh lạnh:

- Người muốn chết sao, lại cất tiếng kêu la như thế?

Nhìn thấy sắc mặt vàng như sáp của Bạch Y Tú ỡ, Độc Cô Thanh Tùng biết gặp phải một tay không thể nói chuyện cảm tình được.

Chàng điềm tĩnh hỏi:

- Các hạ là ai? Chắc có biết nhân vật nào trong chiếc xe đen chứ?

Bạch Y Tú ỡ lạnh lùng:

- Lục Vũ Lệnh Chủ!

- Còn các hạ? Một bằng hữu của Kim Lăng Tam Kiếm? Lục Vũ Lệnh Chủ tại sao rất ghét những người sử dụng kiếm?

Chàng vừa hỏi, vừa nhìn vào trong động. Một luồng gió núi thoáng thổi qua, phất nhẹ tà áo của ba thi thể. Độc Cô Thanh Tùng nhận thấy chéo áo của xác chết có thêm hình một đầu lâu máu.

Chàng đã hiểu. Chỉ ba xác chết, Độc Cô Thanh Tùng hướng về Bạch Y Tú ỡ:

- Họ liên kết với Huyết Ma Bang? Còn các hạ? Một môn đệ của Bạch Cốt Thần Ma?

Bạch Y Tú ỡ biến sắc, trầm lạnh giọng:

- Người đoán đúng! Và càng đúng hơn nữa là người sẽ bỏ xác tại đây, hôm nay vậy!

Đôi mắt Bạch Y Tú ỡ ngời lên tia nhìn hung dữ, bàn tay y đưa ra, chỉ phong vút đi như mũi tên lao, nhằm thẳng Độc Cô Thanh Tùng bắn tới.

Khoát bàn tay lên khóa chặt mấy đạo chỉ phong, Độc Cô Thanh Tùng quát:

- Khá lắm đấy!

Bạch Y Tú ỡ hừ lạnh một tiếng, rút tay về, tràn mình sang một bên, nhích tới mấy bước gần Độc Cô Thanh Tùng hơn, phóng tiếp mấy đạo chỉ phong.

Độc Cô Thanh Tùng nổi giận, hét to:

- Người sẽ mất mạng trong ba chiêu thôi! Liệu giữ mình!

Chành nhanh như chớp, né sang bên một chút, vừa đủ nhường cho chỉ phong vút qua, chân đảo một vòng, ngón tay trở đưa tới toan giở Hàn Man Chỉ ra hạ sát địch, thốt nhiên chành nghĩ lại:

- Ta đang cần dùng đến hãn, để khám phá nội tình thực lực của Huyết Ma Bang, thì giết hãn là thất sách.

Chành bỏ ý định xử dụng Hàn Man Chỉ, chuyển sang Cửu Âm Thần Công. Nhưng lối phát xuất theo cách đã học được của Song Phi Khách tại Bạch Mã Trang, giờ chiêu thế Bồng Môn Lượn Ngọc công tới.

Bạch Y Tú dĩ quả xứng đáng với danh vị giang hồ tạo cho y cái ngạo mạn kiêu kỳ, y cười lạnh:

- Hừ! Tiểu tử xuất thân tại Bạch Mã Trang!

Y dịch người qua một chút, xòe đủ mười ngón tay. Mười chỉ phong xé gió lao đi với tốc độ sao sa, mãnh liệt vô cùng, có thể xuyên thủng vách đá.

Độc Cô Thanh Tùng bật cười lạnh lạnh:

- Cứ giữ đủ ba chiêu đi, ta quyết không để người chạy thoát đó.

Tiếng cuối vừa buông dứt, song chưởng như hai con trốt lốc, thân hình như cái quay búng mạnh, phút chốc biến thành một vầng thanh quang quần quần trước mặt Bạch Y Tú dĩ.

Vầng thanh quang quần quần đến đâu, kinh lực tỏa ra đến đấy, kinh lực dần dần lan mạnh đến ngực Bạch Y Tú dĩ.

Bạch Y Tú dĩ không còn né tránh vào đâu được nữa. Y lãnh trọn kinh lực của Độc Cô Thanh Tùng vào ngực. Nhưng lạ thay, kinh lực đánh mạnh vào người y là thế, mà không gây thương tích gì cho y cả, chỉ đẩy bật y bay vút đến vách núi gần đó độ ba trượng. Y cố gắng dùng tấn Thiên Cân Truy để giữ vững thân mình, nhưng vô ích vẫn bị tung bay đi như thường.

Bạch Y Tú dĩ bị dòn vào vách núi trong thế thụ động rõ rệt. Y cầm chắc cái chết trong tay, vội cao giọng kêu lên:

- Góc biển ven trời không kẻ biết! Máu chảy thành sông! Ân sư, đệ tử cam chịu bất tài!

Nhưng, chỉ còn là một tắc nữa là thân hình y chạm vào vách đá, đột nhiên y bị dội trở lại, như có người phía sau lưng hứng lấy, đẩy ngược ra.

Người đó vừa chặn Bạch Y Tú dĩ khỏi chạm vào đá, vừa điểm vào ba huyết yếu hại của y, vừa quát:

- Bạch Cốt Phan Chủ có phải là Đan Chủ Bạch Cốt Đan trong Huyết Ma Bang không? Hắn hiện tại ở đâu, nói mau!

Bạch Y Tú dĩ đúng là môn đồ của Bạch Cốt Thần Ma. Lúc đó, bị đặt ngồi xuống đất, ngấm vận khí điều ngưng, nhưng y thất vọng biến sắc mặt, căm hờn nhìn Độc Cô Thanh Tùng thốt:

- Người điểm vào ba huyết trọng yếu của ta, chân khí tiêu tan mất rồi, ta không còn cử động như ý nữa, người là ai? Nói cho ta biết đi!

Thì ra, người đẩy y dội lại khỏi chạm vào vách đá cũng chính là Độc Cô Thanh Tùng.

Chàng vận kinh lực bắn vọt y tới, đoạn nhanh như chớp chuyển thân pháp nhảy vút chặn đầu kịp hứng y, đồng thời điểm huyết cho y không còn phản động được nữa.

Độc Cô Thanh Tùng cười nhẹ, đưa tay tát vào má y. Chiếc nạ vàng như sáp theo tay chàng rơi xuống, để lộ bộ mặt thật của một thanh niên tác độ đôi mươi.

Tưởng gặp phải một tay già dặn có mớ tuổi khá quan trọng, không ngờ lại chạm nhằm một thiếu niên, dĩ nhiên thiếu niên này nào phải thuộc hạ hạng cao của Bạch Cốt Đan, Độc Cô Thanh Tùng thất vọng đăm chiêu, nhìn thiếu niên trừng trừng, quát lên như sấm:

- Đống chết trong cái trở bàn tay lại không lo, còn hỏi han lời thôi gì nữa? Hãy trả lời câu hỏi của ta mau!

Thiếu niên chưa kịp đáp, Thanh Tùng lại hỏi dồn:

- Bạch Cốt Phan Chủ có tất cả là bao nhiêu môn đồ vào lứa tuổi của người?

Thiếu niên rung rung giọng đáp:

- Bốn đại đệ tử, tám đại sứ giả, ba mươi sáu trực lĩnh, bảy mươi hai gián lĩnh!

Độc Cô Thanh Tùng kinh hãi:

- Vậy ra, cộng tất cả là một trăm hai mươi tên? Còn người, thuộc đẳng cấp gì của Bạch Cốt Đàn?

Thiếu niên đáp:

- Gián lĩnh! Chịu lĩnh gián tiếp là một đẳng cấp thấp nhất!

- Bạch Cốt Đàn trong Huyết Ma Bang có nhiệm vụ gì? Cấp bậc gì? Đàn dựng tại đâu?

- Trừ Tổng Đàn Huyết Ma Bang ra, mà không một ai trong bang được biết ở đâu, bang chia ra làm ba Đàn, tất cả Đàn đều nhận lệnh nơi Tổng Đàn, rồi mới thi hành, hay hoạt động một việc gì theo sáng kiến. Thanh Long Đàn đặt tại Đại Bàn Sơn, thống trị toàn hạt Giang Nam. Lam Chủy Đàn đặt tại Mâu Sơn, thống trị trọn vùng Giang Bắc. Bạch Cốt Đàn dựng tại Kiền Trấn, quán xuyến việc biên thù.

Độc Cô Thanh Tùng trừng mắt:

- Địa phương này thuộc vùng Giang Nam, mà người thì thuộc Bạch Cốt Đàn, sao lại có nhiệm vụ hoạt động tại đây?

Thiếu niên bình tĩnh đáp:

- Như tôi đã nói, dù phân ra làm ba Đàn, song lĩnh vẫn là một do Tổng Đàn ban ra. Hiện tại, Liệt Mã Cuồng Sanh tái xuất giang hồ ra mặt chống đối Huyết Ma Bang, Bang Chủ cho bồ câu xám mang lệnh truyền khắp nơi, huy động toàn lực, không phân cương giới phòng ngự kẻ thù.

Độc Cô Thanh Tùng trầm ngâm một phút, đoạn thốt:

- Ta tin người. Người nhớ là ta đã điểm vào ba huyệt trọng yếu nơi người, ngoài ta ra không ai giải tỏa được. Người chịu khó nằm đây chờ ta, khi nào hội diện với Bạch Cốt Phan Chủ xong rồi, ta sẽ trở lại đây, giải huyệt cho người.

Tên thiếu niên còn biết nói gì hơn nữa? Hắn cố gắng chập choạng bước đi.

Rồi ngay đó, Độc Cô Thanh Tùng la cà thám thính từ Đông Thôn qua Tây Thôn, dưới chân Bách Trượng Phong.

Chàng nhận thấy nhân vật giang hồ tụ về không hiếm, gần như có hầu hết những danh thủ các môn phái, nhưng riêng về Huyết Ma Bang thì không có một nhân vật đầu đàn nào, chỉ có mỗi một mình Tổng Đường Giang Nam Đường Chủ Huyết Bạt Kim Luân Cửu Kỳ. Tên ấy đầu beo, mắt vọ, dung mạo cực kỳ dũng mãnh. Hắn thống lãnh tất cả các phân Đường Chủ, Hương Chủ, cùng tạm trú tại Tây Thôn.

Về Kim Xoa Giáo thì tại Đông Thôn cũng như Tây Thôn, Độc Cô Thanh Tùng không thấy bóng dáng bọn Cửu Phụng Kỳ Chủ đâu cả.

Trái lại, Độc Cô Thanh Tùng khám phá ra sự có mặt của Song Phi Khách cải trang với lột thôn dân, cả hai cùng ở Đông Thôn. Đồng thời, Du Văn Tuấn, Du Văn Bân, cùng Công Tôn Bội Lâm cũng có mặt tại Đông Thôn, nhưng không chung cư với Song Phi Khách.

Độc Cô Thanh Tùng vừa gặp hai công tử họ Du và tiểu thư Công Tôn, vội tìm đường ẩn tránh, song Công Tôn Bội Lâm đã trông thấy kịp chàng, từ xa nàng đã gọi âm lên:

- Độc Cô Thanh Tùng! Độc Cô Thanh Tùng! Người cũng có mặt tại đây nữa à? Ta quên mất, phải, dĩ nhiên là người phải có mặt tại đây, vì dịp này là dịp thuận tiện nhất người có hy vọng gặp Liệt Mã Cuồng Sanh.

Độc Cô Thanh Tùng trong chiếc áo màu xanh trang nhã, ung dung bước tới, phong cách siêu dật vô cùng.

Chàng chưa đáp gì với Công Tôn Bội Lâm, Du Văn Bân đã cất tiếng cười lạnh:

- Hiền muội xem! Tên đó dương dương tự đắc, tỏ ra mình là tay văn võ toàn tài, hoặc một thiếu gia công tử có khác!

Độc Cô Thanh Tùng nghe rõ từ tiếng một, chàng có phần nào phẫn hận, song phải giữ lễ độ, chấp tay vái chào ba người:

- Nhị vị công tử và tiểu thư cũng đến đây à? Còn nhị vị Trang chủ có đến chăng? Tiểu sanh vì nóng tìm Liệt Mã Cuồng Sanh nên đã có mặt từ tháng trước.

Du Văn Bân vẫn với giọng khinh đời, thốt:

- Hừ! Đã chắc gì Liệt Mã Cuồng Đanh còn nhận ra người? Tìm lão ấy làm gì vô ích?

Độc Cô Thanh Tùng không chịu được giọng đầy ác cảm của Du Văn Bản, buông tiếng hơi sảng:

- Nhị vị công tử! Độc Cô Thanh Tùng này tự xét chưa hề thất lễ với nhị công tử, hơn nữa, địa phương này không phải Bạch Mã Trang, nhị vị công tử nên nhớ cho, tánh hách dịch chỉ nên phóng túng trong bốn bức tường nhà, chứ trên giang hồ ít có kẻ tiêu thụ lắm.

Thốt xong, chàng trầm mặt, khoác vể lạnh lùng muôn thuở.

Chẳng những không thẹn vì câu nói chĩnh của Độc Cô Thanh Tùng, hai công tử lại còn bật cười to với giọng kể công:

- Tiểu tử! Rời khỏi Bạch Mã Trang chưa được bao lâu đã phản tánh bội tâm rồi đấy chứ? Người quên thân vóc của người lớn dần lên từ nơi đâu, từ bao lâu chẳng?

Công Tôn Bội Lâm nhột nhột quá, kéo tay Độc Cô Thanh Tùng, hạ thấp giọng thốt:

- Dil Minh đi về đấy! Có lẽ Gia Gia đã có mặt rồi!

Độc Cô Thanh Tùng do dự. Vừa lúc đó, ba tên Lam Y Nhân chàng gặp tại khách sạn Đồng Thành từ đầu đường đi lại, chúng thấy chàng, bật cười lạnh lạnh.

Độc Cô Thanh Tùng cấp bách theo chúng, hấp tấp đáp lời Công Tôn Bội Lâm:

- Tiểu thư thứ cho, tôi chưa thể vâng lời tiểu thư được, xin hẹn lần sau vậy!

Công Tôn Bội Lâm kinh ngạc, chưa hiểu tại sao Độc Cô Thanh Tùng từ chối đến gặp mặt Song Phi Khách, nàng toan hỏi thì ba Lam Y Nhân lướt qua đồng quay đầu lại, mỉm cười hướng về Độc Cô Thanh Tùng:

- Tiểu tử! Bọn ta chờ mi nơi ven rừng phía trước.

Công Tôn Bội Lâm biến sắc, cất giọng run run hỏi:

- Độc Cô Thanh Tùng! Người gây sự với chúng à? Người có biết không, bọn đó là thuộc hạ trong Huyết Ma Bang đấy?

Độc Cô Thanh Tùng điềm nhiên gật đầu, không đáp. Chàng dợm chân bước theo ba tên Lam Y Nhân.

Công Tôn Bội Lâm hoảng hốt, day qua Du Văn Tuấn, Du Văn Bân, thốt:

- Tuấn ca! Bân ca! Các anh về trước đi, tôi đi tìm Gia Gia rồi về sau với người. Có lẽ phải nhờ người can thiệp, vì Độc Cô Thanh Tùng sắp đánh nhau với bọn Huyết Ma Bang!

Du Văn Tuấn nổi giận, nhảy vọt tới, chặn đầu Độc Cô Thanh Tùng:

- Tiểu tử! Người dám trêu vào bọn đó à? Người có lượng sức mình không?

Độc Cô Thanh Tùng không giận mà không tỏ ra hèn kém, bấu môi đáp:

- Ta mà không dám trêu thì liệu hai người dám trêu không? Người đừng quên lần bị đánh tơi bời trước đây mà vẫn tưởng mình là tay vũ dũng hơn người.

Du Văn Bân vốn tánh nóng nảy hơn anh mấy phần, hấn dùng dùng nổi giận, quát:

- Tiểu tử! Mười năm nường nấu tại Bạch Mã Trang, công ơn hoạn đường theo mây gió rồi hần?

Độc Cô Thanh Tùng cũng tức uất, song chàng nhớ mãi lời đại thúc ân cần dặn dò chàng: “Trang chủ đãi con không bạc, thì bao giờ con cũng phải lấy ân nghĩa làm đầu, dù cho hai công tử có phũ phàng, cũng bỏ qua đi thôi”.

Vừa lúc đó, chàng nghe tiếng gió cuốn tới phía sau lưng.

Chàng nhắm mắt lại tự nghĩ:

- Được! Ta không bao giờ phản ứng lại đâu! Đánh! Đánh ta đi! Cứ đánh, mỗi một chưởng ta trừ đi một năm, song mười chưởng là ta dứt khoát mười năm đối với các người! Hừ! Bọn vô sỉ! Rồi cũng có ngày bọn người sẽ thấy Độc Cô Thanh Tùng này không còn khuất phục bọn người nữa.

Bùng!...

Độc Cô Thanh Tùng điềm nhiên đứng lặng hững tròn một chưởng của họ Du. Chàng chồm tới năm bước, vờ như chưởng phong đẩy chàng, chàng mất tấn.

Tuy nhiên, máu anh hùng sôi động, chàng thừa giận mà không tiện phản công, đó là điều làm chàng càng giận hơn.

Công Tôn Bội Lâm xanh mặt, giận cho Du công tử hành động quá lỗ mãng, nàng hét to:

- Bân ca buông tánh đến độ xuất thủ đả thương hãn như thế được sao? Thanh Tùng có chịu nổi chăng?

Nàng day qua, thấy Độc Cô Thanh Tùng mặt trắng bệch, lòng chua xót vô hạn, vội bước tới gọi:

- Độc Cô Thanh Tùng! Người có bị thương nặng lắm không?

Nàng không ngờ Du Văn Bân đã dùng tận lực binh sanh tung ra chiêu chưởng đó. Nếu không phải là Độc Cô Thanh Tùng thì kẻ nào khác đã ngã vật xuống đường rồi.

Độc Cô Thanh Tùng lắc lắc đầu, đột nhiên chàng quay người lại, đôi mắt long lên căm hờn, quắc tia nhìn nẩy lửa bắn vào mặt anh em họ Du, gằn từng tiếng:

- Công tử nói phải đấy! Ân oán dưởng của Trang chủ tại Bạch Mã Trang suốt mười năm dài, tôi há dễ mỗi lúc mà quên được sao? Song, công tử cứ đánh đi, đánh đủ mười chưởng rồi thì kể như giữa chúng ta ân tiêu nghĩa đoạn. Chừng đó, nếu công tử còn kiêu căng hống hách, thì đừng trách Độc Cô Thanh Tùng giở mặt, bắt buộc phải vứt bỏ ân xưa!

Du Văn Tuấn và Du Văn Bân khịt khịt mũi ra vẻ khinh miệt, hai anh em cùng cười lớn:

- Tiểu tử! Người định báo cừu? Đừng nuôi mộng kiếp này vô ích!

Độc Cô Thanh Tùng không đáp, bước đi.

Công Tôn Bội Lâm định bước theo thốt mấy lời dàn giải cho phôi pha niềm uất hận mà nàng biết rõ đang dâng tràn ngập tâm tư chàng, song nhìn đến sắc mặt lạnh lùng như giá băng của chàng, nàng biết dù có nói lời gì đi nữa, vị tất đã cứu vãn tình hình trong khi anh em họ Du cố tâm khiêu khích. Nàng bỏ ý định, đứng lặng người nhìn theo chàng.

Ra đến ven rừng, Độc Cô Thanh Tùng thấy ba tên Lam Y Nhân còn chờ chàng tại đấy. Phẫn hận với anh em họ Du, không thể phát tiết cho hã, chàng dĩ nhiên phải đổ trút lên đầu bọn này, nên cất giọng lạnh lùng gọi chúng:

- Ta đã đến đây, hãy chuẩn bị theo với tử thần đi là vừa!

Rồi, không đợi bọn Lam Y Nhân đáp lời, chàng xoay người mấy vòng. Tà áo xanh đùa theo gió, tạo thành một vầng thanh quang vờn vờn trước mặt chúng.

Bọn Lam Y Nhân không biết rõ chàng thi triển chiêu thế gì, chưa kịp phản ứng thì hai tên đã bị chàng chop vào cổ, hai bàn tay bóp mạnh một chút, hai tên kêu ặc ặc lên, mắt lồi ra, lưỡi thè ra, dẫy dẫy mấy phát rồi ngất lịm.

Chàng buông hai xác chết rơi xuống đất, phóng mình vút theo tên Lam Y Nhân còn lại đang cố chạy chết. Tay chàng đưa tới, nắm mớ tóc dài xoa tung bay của hắn, giữ hắn lại.

Nữ giận nơi lòng đã xuống độ, Độc Cô Thanh Tùng chợt nghĩ:

- Sao ta lại không xử trí tên này như gã đệ tử Bạch Cốt Đàn?

Chàng điểm một nụ cười, giật quay tên Lam Y Nhân lại đối diện với chàng, tay kia đưa ra điểm vào ba chỗ nơi ngực hắn, xô hắn ngã xuống đất, lạnh lùng bảo:

- Pháp điểm huyết này, chỉ có ta mới giải tỏa nổi cho người! Muốn sống, hãy báo tin cho Lam Lâm Chủ Thủy Thủ Đàn Chủ người canh tư đến đây hội diện cùng ta, ta sẽ cứu người khỏi chết.

Chàng buông xong câu nói, bỏ đi, không buồn nhìn xem tên đó phản ứng thế nào.

Chàng lần trở lại Tây Thôn. Thời gian lúc đó về chiều, vầng thái dương chéch bóng ngang đầu cành, hoàng hôn sắp xuống.

Khác với ban mai, Tây Thôn chiều lại vắng lặng vô cùng. Khách giang hồ đã rút về đâu, không còn một bóng. Chàng tìm cư dân hỏi, mới hay tất cả đã kéo nhau lên Bách Trượng Phong.

Độc Cô Thanh Tùng vận dụng nhãn lực nhìn lên đỉnh núi, thấy chập chờn ẩn hiện vô số bóng người.

Trên tận đỉnh cao, Liệt Mã Hồng Vân Cái Tuyết cất cao cổ hí vang trời.

Chàng cho là một sự lạ lùng, có lẽ con Thần Mã báo hiệu gì đây, chắc chắn không phải điềm lành rồi. Lập tức giở thuật Kinh Điện Phi Hồng, chàng chạy bay lên đỉnh núi.

Đến lưng chừng núi, chàng còn thấy anh hùng hào kiệt lần lượt kéo nhau tiến lên.

Chàng chặn một người, cất tiếng hỏi tròn lể độ:

- Dám xin nhân huynh cho biết việc gì xảy ra trên ấy?

Người đó nhìn chàng một giây, lắc đầu tỏ vẻ thất vọng:

- Rất tiếc!

Độc Cô Thanh Tùng kinh ngạc:

- Nhân huynh bảo sao? Rất tiếc gì?

- Thế ra người anh em chưa hay biết việc gì?

- Tiểu đệ vừa đến nơi...

- Liệt Mã Cuồng Sanh là bào đệ của Thánh Kiếm Vũ Sĩ Độc Cô Phong, tên là Độc Cô Tử Kỳ, lão vừa bị chín vị quái khách bao mặt bắt mang đi...

Độc Cô Thanh Tùng nghe nói nơi tìm như mũi dùi to đâm mạnh vào, chàng rung giọng hỏi:

- Nhân huynh có hí lộng tiểu đệ không đấy?

Người đó có vẻ bất bình:

- Tôi có lợi gì bịa chuyện với người anh em? Há chẳng nghe con Liệt Mã mất chủ hí vang lên kia à? Hơn nữa, chính Cửu Châu Đại Hiệp trông thấy tận mắt, chứ phải một hai người gì sao mà bảo là chuyện ngoa?

- Cửu Châu Đại Hiệp mục kích? Họ ở đâu lúc đó mà trông thấy?

- À, việc đó thì tôi không hiểu được.

Độc Cô Thanh Tùng bối rối trong lòng như vò chỉ. Chàng chưa tin hẳn lời người đó vừa thốt, nhưng không tin cũng không xong...

Chỉ có mắt thấy tai nghe tận sự việc, chàng mới tin cho. Do đó, chàng rẽ qua một góc núi, chạy bay vào một cánh rừng, hú lên một tiếng dài, tiếp theo ba tiếng ngắn.

Long Mã trên đỉnh núi nghe tiếng hú, nhón mình lên cao hơn, hí vang rền hơn. Nó phóng mình lao vào khoảng không, vút đi như một vầng bạch quang, nhăm cánh rừng trước mặt xuyên vào.

Nhân vật võ lâm ùn ùn đuổi theo.

Độc Cô Thanh Tùng đón đầu con Thần Mã, hỏi:

- Tuyết ca! Đại thúc thế nào?

Con Thần Mã tỏ vẻ bi thương, nó hí nhẹ như thở than. Biết có việc không lành, Độc Cô Thanh Tùng thót lên lưng nó, người và ngựa lập tức cuốn đi như gió, bay về Vân Vụ Cốc.

Về Vân Vụ Cốc, Độc Cô Thanh Tùng nào thấy bóng dáng Liệt Mã Cuồng Sanh?

Lờ mờ dưới nền nhà, có mấy chữ: Ta bị Cửu...

Mấy chữ cuối cùng như có viết ra, nhưng không còn rõ, đọc không được. Độc Cô Thanh Tùng trầm nghĩ:

- Đúng như lời kẻ kia đã mách ta. Đại thúc bị bọn chín tên quái khách bao mặt bắt mang đi.

Chàng đau lòng như cắt. Hình ảnh của vị đại thúc nhân từ hiền hậu, suốt mười năm không hề rời chàng nửa bước, đối với nhau nào khác cha con. Giờ đây, vị đại thúc đó ở trong tay kẻ thù, sống chết ra sao? Chàng không khỏi nát lòng khi hình dung đến lúc đại thúc bị bọn kia hành hạ. Biết đâu giữa nhau chẳng có mối thù riêng, và như vậy thì đại thúc tránh sao được sự dày vò khổ sở?

Chàng đau đớn quá hóa cuồng, cười lên như điên dại, rồi chàng thay y phục trắng, nhảy lên lưng con Hồng Vân Cái Tuyết. Lần này ra đi, chàng bao mặt như lần nào, vẫn mang theo hai chiếc Y Khâm Huyết Thư.

Ha ha! Ha ha!

Liệt Mã Cuồng Sanh lại rong ngựa ra đi. Bạch mã như văng bạch quang, loang loáng bụi mờ, đường trăm dặm vượt qua như một thoáng.

Võ lâm lại có dịp trông thấy Liệt Mã Cuồng Sanh tái hiện giang hồ. Võ lâm lại một phen hãi hùng lo ngại sóng gió nổi lên.

Độc Cô Thanh Tùng rời Bách Trượng Phong. Chàng lướt qua hàng trăm hàng ngàn danh thủ đang chờ trên khắp nẻo đường lên đỉnh, chàng cao giọng thốt:

- Mong ơn chư vị anh hùng chiếu cố! Liệt Mã Cuồng Đanh nhờ hồng phúc của quý vị bằng hữu, nên sức khỏe vẫn dồi dào!

Thính âm to lớn như chuông đồng, sang sảng như khánh gióng, vẫn với cái giọng cao ngạo muôn đời.

Quần hùng trông thấy Liệt Mã Cuồng Đanh xuất hiện, đều cùng một loạt hướng mắt về Cửu Châu Đại Hiệp.

Cửu Châu Đại Hiệp cười lớn:

- Độc Cô lão huynh bị bọn quái khách bao mặt bắt mang đi, anh em chúng ta đều cùng thấy cả, việc đó hiển nhiên rồi! Còn người, người là ai? Lý do nào lại mạo xưng là Liệt Mã Cuồng Đanh?

Độc Cô Thanh Tùng cao ngạo đáp:

- Tiếc thay! Giang hồ uổng tiếng ngợi khen Cửu Châu Đại Hiệp là những kẻ hào hùng, thế mà mấy vị Cẩm Y Hiệp dĩ chính mắt trông thấy bọn khản đen bao mặt bắt lão huynh của mình, lại khoanh tay nhìn bọn chúng tự tung tự tác, tình nghĩa còn đâu? Danh dự còn đâu?

Cửu Châu Đại Hiệp then đỏ mặt.

Độc Cô Thanh Tùng đưa tay cao cầm Y Khâm Huyết Thư, hét to như cuồng đại:

- Cửu Châu Đại Hiệp! Kể từ hôm nay, Liệt Mã Cuồng Đanh này sẽ cùng bọn bất nghĩa các người cắt đứt tuyệt giao, đổi thân làm thù vậy!

Chàng xòe tay, phóng ra năm đạo chỉ phong, rạch trên mặt đá núi. Chỉ phong soi đá thành một đường khe độ ba tấc rộng, dài hơn trượng, bụi đá bốc dậy mịt mờ.

Chàng lại bật tràng cười ghê rợn, thốt:

- Đông Hải Kỳ Tẩu và Đại Mạc Dị Nhân lưu lại đời hai chiếc Y Khâm Huyết Thư. Hai chiếc áo đó hiện trong tay ta, ai tự hào là mình có can trường, hãy đến đây mà đoạt! Ha ha! Ha ha!

Rồi chàng dạy lại bọn Cửu Châu Đại Hiệp:

- Hỡi Cửu Châu Đại Hiệp! Chắc các người không bao giờ nhọc đến đây để vô công mà về. Các người ngỡ rằng ta là một Liệt Mã Cuồng Đanh giả mạo, mong chiếm đoạt hai chiếc áo của tiền nhân, như thế, còn chần chờ gì nữa? Còn đắn đo lo ngại gì

nữa? Nhưng hãy tự vấn lòng, các người chịu nổi Cửu Âm Thần Công và Hàn Man Chỉ của ta không? Các người ai là võ công trác tuyệt, liệu thắng nổi ta thì cứ vào!

Độc Cô Thanh Tùng buông từng tiếng, rõ ràng, sang sảng, kiêu hãnh ngạo mạn, tiếng buông như sét nổ ngang mây.

Cửu Châu Đại Hiệp trầm nét mặt, mắt bốc lửa, sát khí đã đẩy mạnh tâm tư họ.

Convert To PDF - Phương Vô Kỳ
- May 2003 -